

EDITORIAL

TOTS HEM NASCUT D'ALGÚ

Hi ha un llibre, escrit per les psicòlogues Eva Giberti i Silvia Chavanneau, que es diu "Adopció y silencios". I no és pas gratuït aquest títol, perquè encara hi ha coses que costen de dir.

És veritat que, a aquestes alçades, les famílies adoptives ja són prou conscients de la importància d'explicar als fills, des de sempre, la seva petita i particular història de vida. Trenta anys enrera encara s'amagava la filiació per adopció: els forts prejudicis socials feien creure als pares que els fills els estimarien menys, o que tindrien un trauma, si s'assabentaven de que eren fills adoptius. Ha calgut un llarg procés social de trencament de prejudicis sobre els vincles de sang i la capacitat reproductiva, i de reconeixement dels lligams afectius i del valor intrínsec de la persona, per arribar a unes relacions familiars diferents, a un nou concepte de família. I aquest procés de canvi ha resultat francament positiu tant pels pares adoptius, que ja no viuen la seva paternitat sota el complex de "pares de segona", com pels infants, que poden assumir sense angoixes la seva particular història i créixer construint, per tant, de forma sana la seva pròpia identitat com a fill adoptiu.

Però dir la veritat als nostres fills sobre la manera en què hem format una família no vol dir silenciar allò que va passar abans. I la seva biografia no comença en el moment de la seva adopció, de la mateixa manera que no hi comença la nostra paternitat. La seva biografia comença en el moment en que una parella, de la qual podem tenir alguna dada o no tenir-ne cap, engendra un fill i una mare porta endavant el seu embaràs i el seu fill neix i ella, per raons que podem saber, suposar o imaginar, no pot o es veu incapaç de tenir-ne cura, de criar-lo, de viure amb ell, de fer-li de mare. I aquest és un fet dolorós que els pares adoptius no sempre sabem com abordar, perquè tenim por de fer mal al nostre fill i perquè, fins i tot, ens pot incomodar el parlar d'una altra mare, com si el fet d'anomenar-la suposés deslegitimitzar la mare actual... Davant d'aquests temors, davant la pròpia inseguretat de com abordar, de com parlar... els pares podem acabar, de manera més o menys inconscient, obviant, silenciant, aquells temes que ens incomoden, que poden provocar dolor, que formen part de la vida dels nostres fills, de la seva vida anterior. I el silenci en l'adopció pressuposa un malestar latent, un tema irresolt. Allò que es silencia, que no es fa visible, acaba esdevenint un problema.

Les publicacions en torn al món de l'adopció són un termòmetre que ens parla de l'estat actual, tant a nivell socio lògic com psicològic, del fet adoptiu. I darrerament hem vist aparèixer en el mercat algunes publicacions, narracions adreçades a infants, que són ideals per a afavorir la comunicació pares-fills sobre el fet adoptiu, però que posen una pesada llosa de silenci sobre la història prèvia. Els contes comencen amb uns pares que viatgen a buscar el seu fill que està en un orfenat. Tots contents s'abracen, visiten el país i se'n tornen cap a casa. La raó per la qual aquest nen està a l'orfenat s'obvia, es silencia, no apareix per enlloc: s'està amagant part de la història de vida d'aquest infant. I amb aquest silenci, i amb aquest fil argumental, estem enviant al nen o a la nena un clar missatge: de la teva primera mare, del teu abandonament, que comporta naturalment dolor, no val la pena parlar-ne, l'únic que és important és que ets amb nosaltres, que recordem, això sí, el teu país d'origen, però el teu país ara és aquest, on vivim, som feliços, ens estimem... Un missatge endolcit, com les pel·lícules amb "final feliç", que nega una de les poques evidències que tenim tots plegats, i que els mateixos contes de fades tenen tanta cura d'explicar als infants: que la vida és a vegades molt difícil però sempre val la pena viure, encara que sigui amb esforç (com el que va haver de fer ell o ella, tan petit), perquè hi han moments tristos i alegres, i sempre és possible trobar persones que ens estimen i que hi podem confiar.

Tots els nostres fills i filles adoptives van iniciar les seves vides en condicions especialment difícils (abandó, orfenat...) i amb una pèrdua fonamental, la de la seva mare. Tots els nostres fills i filles adoptives van ser forts: malgrat tot, van aferrar-se a la vida i així van poder tenir una segona oportunitat de tenir una família, i ens van permetre realitzar-nos com a pares. Tots els pares adoptius hem de sentir l'orgull d'haver fet possible, per als que ara són els nostres fills, aquesta segona oportunitat. Som pares i fills per desig, per tossuderia, perquè ens vam voler estimar i ens estimem. I tot això, des del principi a la fi, ha de quedar molt clar als nostres fills perquè és seva història de vida. I n'hem de parlar, sempre que sigui necessari, sense silenciar, sense obviar, cap ni un dels moments, perquè tots els hi pertanyen, ens pertanyen com a família.

La capacitat dels infants, quan se senten recolzats, per a afrontar, pair i superar situacions doloroses, és molt més profunda del que imaginem els adults. Les vivències doloroses no es superen silenciant-les, es superen parlant-ne tant com calgui. Amb cura, amb molt respecte i en el moment adequat.

ELS SERVEIS D'ADDIF

SESSIONS INFORMATIVES

Sessions informatives individualitzades, que permeten una introducció en tots els aspectes psicosocials, jurídics, ètics i de procediment que implica una adopció o acolliment familiar.

ASSESSORAMENT PSICOLÒGIC

Els socis d'ADDIF poden concertar entrevistes, personals i gratuïtes, amb una psicòloga especialitzada en adopció.

CENTRE DE RECURSOS

Centre especialitzat en l'adopció i l'acolliment familiar, que ofereix a famílies (adults i nens) i professionals un servei de consulta i préstec (gratuït per als socis d'ADDIF). Hemeroteca, biblioteca, ludoteca, fonoteca, videoteca, etc.

CONFERÈNCIES I XERRADES

Programació trimestral de conferències, taules rodones, debats..., sobre diferents aspectes psicosocials en relació a l'adopció i l'acolliment familiar (Servei de guarderia gratuït). Cicles de xerrades informatives sobre l'adopció a diferents països

TERTÚLIES MENSUALS

Un espai de reunió, intercanvi i formació per a famílies adoptives i acollidores o en procés de ser-ho. Tots els primers dimecres de cada mes, a les 18,30 h.

EDICIÓ DE MATERIALS

Butlletí periòdic i gratuït sobre les activitats de l'Associació. Edició puntual de publicacions sobre l'adopció: Revista *Infancia y Adopció* primera revista, d'àmbit estatal, especialitzada en aquesta temàtica (interrompuda en l'actualitat la seva edició). *Tú, nuestro sueño*, primer llibre digital sobre adopció.

XARXA DE COL·LABORACIÓ ENTRE FAMÍLIES

Adreçada a famílies que s'inicien en l'adopció o l'acolliment familiar i que els permet de contactar amb famílies amb experiència per ajudar-los a resoldre els seus dubtes.

SOM FILLS ADOPTIUS

Servei d'orientació, suport i intercanvi per a persones adoptades (de l'adolescència a l'edat adulta). Assessorament jurídic i psicològic.

CURSOS DE FORMACIÓ EN LA PRE I LA POST ADOPCIÓ

Sessions, en grups reduïts, conduïdes per una psicòloga, on es tracten diferents aspectes en torn a la paternitat i filiació adoptives. Aportació de vídeos, articles, testimonis, etc.

COMISSIONS DE TREBALL

Addif realitza col·laboracions puntuals amb diferents projectes d'ajut a la infància, així com un treball permanent en l'equiparació de drets entre famílies adoptives i biològiques i en la implantació de criteris ètics i legals en tota adopció.

ACTIVITATS

TROBADA I ASSEMBLEA D'ADDIF

3 de juliol de 2005

A principis de juliol va tenir lloc Can Vila (Artés) la Trobada anual de socis i amics d'ADDIF així com l'Assemblea Anual de l'associació.

Al decurs de l'Assemblea es va informar de totes les activitats realitzades l'any anterior i es va comentar l'alta valoració que fan les famílies dels cursos de formació en la pre i la post adopció que es duen a terme. Es va parlar també del Projecte de Formació que, a demanada de l'ICAA, va presentar ADDIF a aquest Institut i que pel moment no ha obtingut cap resposta. Malgrat la directora de l'ICAA, Rosa Bertran, va dir que comptaria amb l'experiència d'ADDIF en la formació de les famílies, el Programa de Formació presentat pel l'ICAA no ha tingut en compte, de moment, el treball que desenvolupa ADDIF.

Es parlà de la importància de fer més activa la plana web de l'associació, tot i que ens manquen mitjans per poder-ho fer.

S'informà que ADDIF té com a representant a la Fada a en Joan Rovira, ocupant el càrrec de tesorero.

Es van aprovar els comptes de l'any 2004 i el pressupost del 2005. També es va aprovar la pujada, en 50 cèntims, de la quota de soci, que queda doncs en 5 euros mensuals, així com l'anul·lació de la quota d'inscripció.

Pel que fa a les properes activitats es continuarà en la mateixa línia (tertúlies, conferències, cursos...) i recollint les demandes d'alguns socis s'intentarà fer algun taller o curs adreçat a famílies monoparentals i al professorat en general.

EL FILL ADOPTIU A L'ESCOLA

Taula Rodona a càrrec de Eulàlia Monturiol, professora d'Educació Primària i mare adoptiva; Teresa Serra i Pepita Solsona, professores d'Educació Infantil; Victòria Sivill, psicòloga infantil.

El passat mes d'octubre vam organitzar des d'ADDIF una Taula Rodona sobre un tema que preocupa especialment a les famílies: com es viu el fet adoptiu dins de

les aules, què es troben els nostres fills adoptius a l'escola. Aquest és el resum de les idees fonamentals que van aportar cada una de les ponents:

Eulàlia Monturiol:

Quan el nostre fill adoptiu inicia l'escolaritat és bàsic, imprescindible, que hi hagi un primer contacte entre el mestre i els pares, per tal d'explicar aquelles dades o circumstàncies que els pares creguin oportunes i que sigui important tenir en compte de cara a una millor adaptació del nen a l'escola.

També és molt important que els mestres parlin amb els companys d'aula del nostre fill per tal de preparar la seva acollida (si és nou en el grup o si arriba a mig curs).

L'acceptació i la consideració de l'escola vers la diversitat familiar actual també és un factor important que pot facilitar o crea problemes pel fet de pertànyer a una família amb una determinada singularitat. En aquest sentit és important la sensibilitat del mestre i la seva capacitat d'adaptació a les realitats familiars dels seus alumnes. Si a l'escola es viu la diversitat amb naturalitat, i els mestres intervenen adequadament davant certs comentaris d'un company que vol ferir a un altre, ens estalviarem molts problemes.

Cuidar la transició d'un mestre a un altre, amb l'intercanvi necessari d'informació, també és molt important. Pel que fa a les dificultats escolars, és bàsic respectar els diferents ritmes dels nens, així com el diàleg família-escola. Cal saber, com a pares, què passa a l'escola i poder-ne parlar amb els mestres.

Teresa Serra i Pepita Solsona:

El fet que una baralla entre dues nenes de parvulari acabès amb un "la teva mare no és la teva mare" i les llàgrimes conseqüents, va portar a les mestres d'a-

quest Cicle Educatiu a parlar de l'adopció amb els nens. Davant l'interès pel tema que van detectar es va decidir treballar-ho fent un Projecte. L'aula es va omplir de contes que parlaven de l'adopció, de les diferències de tots plegats, diverses mares adoptives de l'escola van anar a explicar als alumnes la seva

experiència i a contestar dubtes... I tot plegat va animar a d'altres alumnes de l'escola, també fills adoptius, a explicar la seva història a la resta de companys. Per a aquestes dues mestres, el més important d'aquesta experiència educativa va ser que va tocar, com cap altre fins aleshores, el món emocional dels alumnes: "Vam respirar emocions tots plegats. Els nens van aprendre coses tan importants com que ser mare no és només portar un nen a la panxa... però va ser un aprenentatge no tan après com viscut. Parlar obertament del tema va ser molt positiu per a tots, allò que s'amaga acaba causant confusió"

Victòria Sivill:

En l'àmbit educatiu és important saber que les situacions viscudes pels infants adoptius, abans de la seva adopció (perdua de la família biològica, maltractaments, escasa atenció o estimulació...) són factos de vulnerabilitat que cal tenir en compte. El que no vol dir que tots els infants adoptius hagin de presentar problemes derivats, això dependrà de molts altres factors i el que és evident és que en condicions favorables els nens experimenten una notable millora a tots nivells.

Independentment de les causes que provoquen problemes en el nen, o dificultats escolars, si es presenten el que cal és intervenir al més aviat possible per tal d'ajudar el nen a sortir-se'n. I aquesta intervenció a

vegades ha de recaure en el nen i a vegades també en els pares. Pel que fa a l'escola, les accions preventives per aconseguir un bon acolliment de l'infant i una bona adaptació, són bàsiques. De la mateixa manera, una atenció personalitzada de l'infant, quan presenta retards o problemes d'aprenentatge, és imprescindible. En aquells casos en què hi ha la intervenció d'un psicòleg, és molt important que aquest professional estigui en contacte amb el context escolar del nen.

Tertúlies

A la tertúlia del passat mes d'octubre vam parlar de les adopcions de nens amb necessitats especials. Vam comptar amb l'emocionant testimoni d'una mare que va adoptar dos fills a Ucraïna, nen i nena, i que ens va transmetre la seva lluita per ajudar la seva filla, amb alguns trets autistes, a progressar. A la mateixa tertúlia vam llegir aquest text, el contingut del qual és prou significatiu.

Una il·lusió, un viatge

Feia 7 anys que l'esperàvem i per fi vàrem rebre la trucada tant desitjada.

Ja ha nascut el vostre fill! És un nen, està molt bé, és saníssim i "güero" (de pell clara).

Amb tota la il·lusió del món vàrem fer el llarg viatge tots tres, en Joan, la Montserrat i la Laia, un viatge que en un principi no duraria més de 20/25 dies i va durar 4 mesos i mig.

Barcelona / París, París / Mèxic varen ser 15 hores d'avió, més quasi bé 6 hores de cotxe, fins al lloc de destí.

A l'arribar de matinada, fins l'endemà al matí no vàrem anar fins a la casa cuna on estava el nostre fill. Només entrar ja ens va sobtar l'entorn, res a veure a cap cosa vista fins aleshores. Estàvem en un altre món i 40 anys enrere.

Érem 3 flams, els nervis ens feien tremolar les cames i l'estómac el teníem al clatell. Al cap de molta estona va entrar la directora de la casa cuna amb un farcellet molt bonic i ens va dir ... aquest és el vostre fill! i a continuació el va posar als meus braços.

Un fred gèlid de cop em va recórrer l'espinada quan el vaig mirar. Una cosa estranya va sentir el meu cor, un pes es va instal·lar al meu estómac encara no ha marxat i crec que no marxarà mai.

En aquell moment la pregunta va ser... no té la síndrome de down? i la resposta va ser ... nooooooooooooo.....!!!!

És xino poblano (una de les moltes races que conviuen a Mèxic, barreja entre indi i xinès, de l'època de la famosa ruta de la seda) i a més ... no té cap dels estigmes habituals en aquests nens ... i és clar, com ells eren els professionals ens vàrem quedar tranquils i els vàrem creure.

Aproximadament als 15 dies de conviure amb el Jesús, ja vàrem començar a veure que alguna cosa no anava bé. Cada dia estava més "guapo", però el gest tan especial que feia amb la boca i la llengua, ens va donar la primera pista.

Quan el pediatre que el visitava per un petit refredat ens va dir ... a aquest nen seria convenient que se li fes un ca riotip ... se'ns va caure el món a sobre. En el nostre interior volíem creure que era xino poblano i que no passava res. Anàvem pel carrer mirant la cara de la gent i buscant a veure quants xinos poblanos vèiem. Volíem que ho fos!

Com que ja no teníem confiança en els metges de Mèxic, vàrem enviar l'analítica a Houston (EEUU). El dia 20 de novembre de 1999, varen arribar els resultats i ningú sabia com dir-nos el que nosaltres ja sabíem, tenia 1 cromosoma més.

A la vista dels resultats en varen parar l'expedient d'adopció i com que hi ha tants nens abandonats, varen trobar l'opció més pràctica.

"Para que quieren 'un desperdicio', se lo cambiamos por otro"

Tu, Jesús, ¿"un desperdicio"?

Com podíem canviar-te per un altre nen?

Tu, Jesús, el nostre fill com podíem canviar-te per "un nen"?

Tu, Jesús, el germà petit de la nostra Laia, que amb tanta il·lusió t'esperava i tant t'estimava.

Com podíem explicar-li a ella, que com que tu no eres el nen ideal, et canviàvem per un altre, en teoria millor que

tu.

Tu, Jesús, amb aquests ulls "xinets" que tens que parlen!

No tens recanvi, ets únic, ets nostre ...

Que saben ells el que sentim nosaltres quan rius, quan vares començar a caminar, quan ens entens, quan vols comunicar-te amb nosaltres? no en tenen ni idea de res ...

No tenen ni idea del que vol dir estimar, donar-se a canvi d'un somriure o d'una mirada.

Jesús, t'estimem i et necessitem.

.....UN PETÓ.....!!!!!!!

La teva mare

Montserrat

SOM COM SOM

Grup de Recolzament Familiar de l'Escola Crespinel

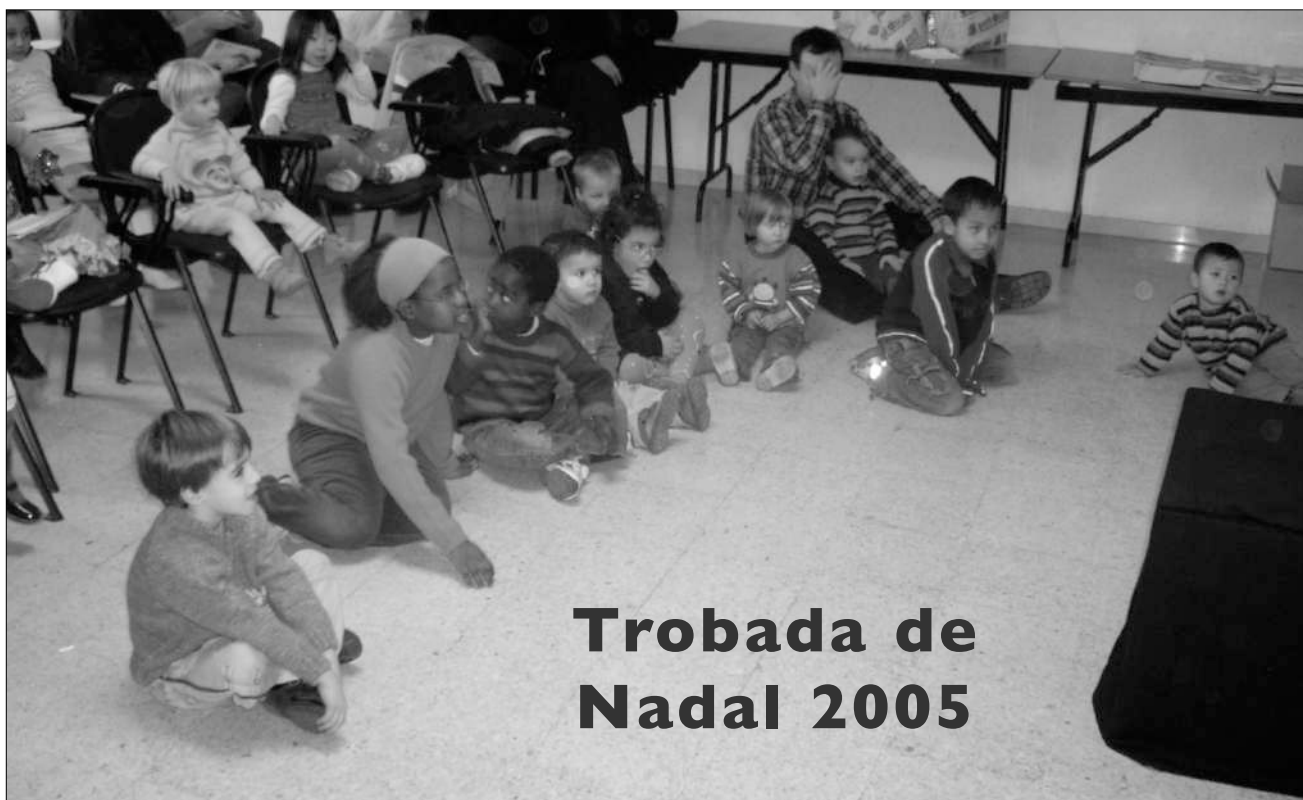
web: <http://ju.vidal0002.eresmas.net>

TROBADA DE NADAL

Al mes de desembre vam fer la tradicional trobada de Nadal on les famílies d'ADDIF ens vam retrobar un any més i vam tenir l'oportunitat de donar la benvinguda als petits i petites acabats d'arribar.

En aquesta ocasió es van explicar contes que van ser seguits amb gran atenció per petits i grans.

Trobada de Nadal 2005

REUNIÓ ECAIs – ADDIF

26 –10- 2005

Com mesos endarrera vam fer amb les ICIFs, el passat 10 d'octubre vam organitzar des d'ADDIF una reunió de treball amb les ECAIs catalanes. Així com la participació de les ICIFs va ser, en el seu moment, majoritària, lamentem l'escasa assistència que va haver-hi per part de les ECAIs. De les catorze entitats convocades, només van venir tres: AAIM, Crèixer Junts i Balbalika. Les ECAIs Adopta i Genus van disculpar la seva assistència. També va participar a la reunió Montse Abella, tècnica de l'ICAA, en representació d'aquest Institut.

A la reunió vam començar exposant breument el treball que desenvolupa ADDIF amb les famílies adoptives (Cursos pre i post adoptius, tertúlies, conferències, trobades lúdiques, centre de recursos, publicacions, servei d'assessorament psicològic, etc.) A continuació vam exposar els resultats de l'enquesta valorativa sobre les ECAIs que vam fer recentment entre famílies adoptives. Aquest seria el resum de les respostes majoritàries:

Any de la vostra adopció: 2000/2005 (15 respostes)

Vau tramitar per ECAI? (Contesteu sí o no): si (13) no (2)

Per quina raó va decidir tramitar o no tramitar l'expedient a través d'una ECAI?

Sí: Ens donava més confiança, seguretat, per l'ajuda en els temes burocràtics, procés legal.

No: Més car que fent-ho directament, no vaig tenir sensació de confiança

Aspectes positius en relació a la vostra ECAI que voleu comentar:

Experiència amb d'altres processos adoptius; eficàcia i professionalitat; el recolzament i bon tracte; l'atenció al país d'origen; els cursets, xerrades i contacte amb d'altres famílies; l'acompliment dels terminis que ens havien dit.

Aspectes negatius:

Poca informació i contacte en el temps d'espera; no contestaven els nostres e-mails; no saps en quin moment estàs del procés, et sents a les seves mans; sensació de poca transparència; cap curset específic sobre paternitat adoptiva; es va allargar molt més del previst el procés; manca de sensibilitat en el tracte.

Suggeriments respecte a les ECAIs:

Total transparència i més contacte i informacions a les famílies; més formació per estar preparats pel viatge; un cop a casa podrien tenir un servei d'assessorament postadopció; que es posessin més en el lloc de la persona que adopta i entenguessin més que la llarga espera fa necessari que de quan en quan es rebi un correu i que no sempre la iniciativa tingui que partir de la família; que cobrin uns preus raonables; que no agafin més expedients dels que poden tramitar.

Les ECAIs presents a la reunió van reconèixer que també detecten aquest gran desig d'informació entre les famílies i que en ocasions és un problema perquè, o bé no hi ha realment cap novetat a comentar o no poden estar tota l'estona al telèfon. L'ECAI Crèixer Junts assenyala que l'ús del e-mail, amb aquelles famílies que disposen, ha ajudat molt a descongestionar l'atenció telefònica i a tenir millor informades a les famílies. I així s'ha vist valorat al Qüestionari d'Avaluació que aquesta ECAI passa a les famílies. Respecte a aquest tema, la representant de l'ICAA va insistir en la importància d'establir un horari fixe d'atenció telefònica per atendre a les famílies. També va assenyalar que cal informar, però sense entrar en dades tan permenoritzades que acabin per augmentar el neguit de la família en espera.

Pel que fa al que s'observa actualment en les famílies que volen tramitar una adopció internacional es van fer les següents intervencions:

Crèixer Junts: Les famílies els arriben amb molta informació procedent d'internet, webs, foros, etc., especialment les famílies barcelonines. Les preocupacions majoritàries que observen en les famílies són de caire burocràtic (tramitació de documentació). Viuen amb bastanta angoixa els possibles problemes de salut que pugui tenir el seu futur fill.

Fins fa any i mig o dos anys es trobaven a moltes famílies que "volien nens rossos i amb ulls blaus, no axinats", quan des de Rússia venen nens amb trets racials molt diferents. Ara el que demanen, majoritàriament, és un nen "el més sà possible".

Anys enrera moltes famílies demanaven infants entre 0 i 2 anys. Això ha canviat amb la franja 0-3 establerta per la Generalitat. Es troben amb casos de famílies que demanen preferentment nena, però cap de manera exclusiva (el que per altra banda no està permès), i tampoc no renuncien a l'assignació si és nen.

AAIM: Entre les famílies que fan una adopció a

Sudamèrica no s'observa tant de neguit pel tema de la salut dels nens, com entre els pares que adopten a Rússia. Així mateix, les famílies que van a Sudamèrica accepten franjes majors d'edat entre els nens (per a ells, un nen de 4 anys és petit i els que demanen adoptar a Rússia el consideren amb aquesta edat massa gran). També observen una millor acceptació de la diferència racial entre els pares que adopten a països sudamericans.

En general, el temps d'espera és per a les famílies un període emocional molt delicat i a vegades pot fins i tot dificultar una mica la receptivitat de les informacions que es donen des de l'ECAI.

Balbalika: Observen entre les famílies que els hi arriben que la informació que tenen sobre el país no està actualitzada, per això demanen a l'ICAA que actualitzi les informacions que donen al respecte a les sessions informatives que fan. La meitat dels pares que tramiten la seva adopció per Balbalika voldria adoptar a l'Índia però, per les dificultats d'adoptar en aquest país, ho fan al Nepal. Són famílies molt obertes amb el tema de la raça. Pel que fa a l'edat costa més convèncer a les famílies de la necessitat de pujar una mica la franja d'edat. El 50% de les adopcions que es fan al Nepal són de nens més grans de 3 anys. Creuen que és molt important la confiança de les famílies cap a l'Entitat (a vegades informacions diferents que els arriben de tot arreu els fan desconfiar de la gestió de l'ECAI). De la mateixa manera valoren molt important la feina de contenció i informació que cal fer amb les famílies.

En general totes les ECAIs coincideixen en què la majoria de famílies volen nens el més petits possible, a excepció de les dones que fan adopcions monoparentals que accepten una franja d'edat més àmplia. També es detecta un augment de famílies que, amb dos fills biològics, decideixen adoptar un tercer fill.

Les tres ECAIs assistents a la reunió realitzen sessions formatives en relació a la paternitat i filiació adoptives. Totes tres coincideixen en afirmar que aquestes sessions ajuden a aclarir dubtes i són valorades molt positivament per les famílies.

ICAA: Observen en general entre les famílies més maduresa i actituds més obertes que anys enrera.

ADDIF: A les sessions informatives ens arriben, en general, amb bastant manca d'informació pel que fa al procés i les entitats que hi participen.

La preocupació màxima és el país a triar, hi ha molta desorientació al respecte. Algunes famílies es mostren reticents a adoptar nens d'altres races "per evitar-li", diuen, "futurs problemes de racisme". Observem també un nou perfil de família, aquell que té com a projecte familiar tant la paternitat adoptiva com la biològica. Altres preocupacions que observem entre els pares fan referència a l'edat del nen, la salut i la fiabilitat dels informes mèdics dels infants.

A les activitats formatives observem el neguit propi de l'espera, una gran necessitat de comunicar-se i rebre informació dels professionals i d'altres pares, i necessitat de contacte entre ells i amb famílies ja adoptives.

-Garanties

Pel que fa a les garanties que han d'oferir les ECAIs, totes les Entitats van coincidir en afirmar que han de garantir la professionalitat en la tramitació de l'expedient i en l'acompanyament de les famílies però que, com a mediadors, no poden garantir al cent per cent la conclusió del procés adoptiu, donat que si un país tanca les adopcions en un moment donat les ECAIs no poden fer res. Pel que fa al tema del informes mèdics sobre la salut dels nens, les ECAIs insisteixen en què siguin el més complets possibles, però tampoc està en les seves mans la seva realització, i els països i les Administracions tenen pocs mitjans. És molt important informar a les famílies de tot això des de les ECAIs i concienciar de què, pel que fa a la salut, hi ha un factor de risc en tota filiació.

Des de l'ICAA es va afegir que, sempre que hi hagi algun dubte raonable sobre la salut del nen a adoptar, seria important que la mateixa ECAI demanés més informació al respecte. En aquests moments l'ICAA està fent un estudi sobre les causes dels casos de "retorns" de fills adoptius que s'han produït, per tal d'orientar el treball de prevenció que calgui fer.

Pel que fa a la relació entre les ECAIs i l'Administració, es va ressaltar la importància d'una relació fluida i des de l'ICAA, concretament, la importància de crear espais de diàleg per a consensuar línies d'actuació i criteris. Aquest esforç pot resultar especialment difícil en les adopcions en determinats països, com Rússia, on cada regió té processos diferents que fa impossible consensuar criteris.

Les ECAIs van valorar especialment necessari arribar a un consens en la realització dels informes de seguiment (que els poden fer tant les ECAIs com les ICIFs), donat que quan aquests s'endarrereixen, o senzillament no es fan, els països d'origen amenacen amb tan-

car les adopcions. Els preus d'aquests informes, que s'incrementa amb el de la traducció quan és necessària, és un handicap també per a les famílies.

Les relacions entre les ECAIs i les Administracions dels països d'origen es van qualificar de difícils. Els endarreriments en les tramitacions provoquen que alguns documents caduquin i s'hagin de repetir i tot això acaba repercutint negativament en la confiança de les famílies cap a les ECAIs. Els viatges de les ECAIs cap als països d'origen, el coneixement mutu, amb els responsables de les diferents Administracions, la visita als orfenats, es van considerar imprescindibles per a poder fer un treball de qualitat.

Des d'ADDIF vam voler recordar que les famílies que passen per una ECAI estan en un moment humanament molt delicat. En aquest sentit, la comunicació per part de l'ECAI els fa sentir-se acompanyats; la formació com a pares adoptius, sobre el país del futur fill, etc., els ajuda a donar un sentit al llarg temps d'espera i a agafar confiança en el rol de pares adoptius; la certesa de la seguretat i correcció del seu procés adoptiu, l'eficàcia i professionalitat de l'ECAI els és imprescindible.

OPINIÓ

ACOLLIMENT I FAMÍLIES ACOLLIDORES

Recentment (el propassat 19 d'octubre) es va presentar, a l'auditori del CosmoCaixa, la valoració de l'estat actual del projecte "Famílies Cangur", un ambiciós programa de promoció de l'acolliment familiar. Els seus creadors i dinamitzadors, els professors Jesús Palacios, de la Universitat de Sevilla, i Pere Amorós, de la de Barcelona, van comptar amb la companyia de ponents de luxe (Luis Roja Marcos i Boris Cyrulnik, entre d'altres) per explicar la importància d'un entorn familiar normalitzat en l'evolució harmònica dels infants. Un dia abans, a l'Acadèmia de Ciències mèdiques i sota els auspicis de la Societat Catalana de Pediatria, el Dr. Sebastian S. Roger, de Luisiana (EUA), va presentar un estudi realitzat a Romania on es demostrava el mateix, concretant-ho en paràmetres de creixement físic, neurològic, intel·lectual i d'habilitats socials.

Si l'acolliment en un entorn familiar d'aquells infants als quals la vida ha fet males passades és la solució

ideal, per què s'utilitza tan poc? Com és que l'Administració no té una llarga llista de famílies disposades a implicar-s'hi?

En el text presentat a l'esmentat Simposi "Famílies Cangur" els autors parlen del triangle família biològica-família acollidora-infant acollit. Amb tot el respecte que em mereixen tan eminents professionals he de dir que no ho entenc igual: hi falten els tècnics que supervisen el procés. Un quadrat, doncs. I, per ser eficaç, un quadrat amb dues línies febles (parets biològics i infants) i dues de fortes (acollidors i tècnics). Fer de l'acolliment una escala jeràrquica que posa al mateix nivell de subordinació els tres costats del suposat triangle, i els tècnics com una mena de "comandaments intermitjos" que només han de donar comptes a l'Administració, no és precisament una oferta atractiva per a les famílies amb potencial acollidor. Per ser família acollidora es demanen, i s'han de demanar, una sèrie de capacitats organitzatives i afectives i d'habilitats socials; però depèn absolutament del "feeling" que arribin a establir amb els seus tècnics de referència que el seu criteri, documentat per la vivència diària i sovint per un gran esforç autoformatiu, sigui tingut en compte. En cas de discrepància, l'opinió que prevaldrà davant l'Administració serà sempre la dels tècnics, sense discussió.

Podem mirar-ho des d'un altre punt de vista: com una relació comercial. Els infants i les seves famílies són, en aquest sentit, clients dels serveis socials; però els acollidors en són proveïdors, i com a tals se'ls ha de considerar. La família d'acollida proporciona a l'Administració tots els avantatges d'un centre residencial sense cap dels seus inconvenients: ofereix un espai personal, uns adults de referència permanents, un entorn socialment integrador... per un preu irrisori, establert unilateralment per l'Administració. Cap proveïdor de serveis acceptaria aquestes condicions sense alguna mena de control sobre el servei que ofereix; però l'acollidor hi ha de renunciar expressament.

No en va, el balanç provisional de "Famílies Cangur" fa constar que la satisfacció és més alta entre els tècnics que entre els acollidors. En aquests pesa molt el sentiment de deure acomplert, d'actuació altruista, d'aportació social: comprovar que la situació dels nens i nenes ha millorat en diversos aspectes, que han contribuït a fer el món una mica més habitable. Però de la

seva posició en l'organigrama del sistema, no en sé cap que n'estigui satisfet. I és que no hi ha cap motiu per estar-ne.

Teresina Fons, vicepresidenta d'Addif.

CARTA D'UNA FAMÍLIA ACOLLIDORA

Us fem arribar aquest escrit per tal de donar a conèixer la nostra vivència com a família acollidora durant sis anys: el mes de març de 1999 vàrem iniciar l'acolliment en família extensa del nostre renebot, degut a la sol·licitud per part de l'Administració de fer-nos-en càrrec.

Durant els primers 4 anys, les visites amb la mare, mensuals i supervisades, així com el seguiment del cas ho portaven els professionals de DGAIA, que, veient l'evolució de les visites i del nen, volien proposar d'allargar-ne la periodicitat, ja que es consideraven desestabilitzadores.

Contràriament i per motius que ignorem, el seguiment passa a l'EAIA del Maresme, a Mataró, i les visites passen a tenir una periodicitat quinzenal sense que ningú les supervisi. Al cap de poc temps, comencem a percebre un empitjorament en l'estat emocional del nen, cosa que també perceben tots/es els professionals que intervenen directament amb ell (psicòleg, mestres,...). El psicòleg que el portava des de feia un any i mig manifesta la impossibilitat del nen de créixer com a persona si no es clarifica des de l'Administració quin ha de ser el camí a seguir: preparar adequadament el menor per a un retorn amb la seva mare o bé, si això no és possible, anar-lo desvinculant d'ella.

La resposta de l'EAIA ha estat sempre la de fer cas omís a allò que verbalitzem així com també a tots els informes dels professionals. Mentrestant, cada visita resulta més desestabilitzadora, no se'n fa cap seguiment però es sovintegen cada vegada més, i l'argumentació de l'EAIA és que a la mare li van bé; el benestar del menor ni es menciona, ni tampoc es tenen en compte les nostres vivències personals, relegant-nos a simples *cuidadors*; això sí, se'ns informa que el retorn amb la mare no es contempla com a possible.

Ens posem en contacte amb diferents entitats per tal

que ens assessorin i ens ajudin a resoldre aquesta situació. Una d'elles ADDIF. Veient la gravetat del cas, ens adrecen a presentar una queixa formal a l'adjunt del Síndic de Greuges en matèria d'infància, Sr. Jaume Funes.

A principis d'estiu mantenim diverses reunions amb professionals de DGAIA que, malgrat no creure'ns, es comprometen a fer que l'educadora social faci el seguiment de les visites amb la mare i mantingui entrevistes amb nosaltres i amb el nen. El plantejament d'intervenció no es compleix, doncs només ha vist dos cops al nen (20 minuts cada vegada), i tampoc ha estat present a les visites mare-fill. Amb això, l'educadora planteja fer una valoració al cap de 4 mesos: quina valoració pot fer-ne?

El nen continua presentant una manca d'estabilitat emocional cada cop més agreujada, ja que des de l'Administració s'ha potenciat un procés d'acostament cap a la seva mare en el que **que li arriben missatges contradictoris sense cap ajuda per elaborar-los**: aquesta segueix sent la nostra queixa.

Davant de tot això, el 12 de setembre de 2005 **renunciem a l'acolliment i sol·licitem es portin a terme les mesures oportunes de manera urgent** per tal de donar una nova ubicació del menor, cosa que no es fa fins passades dues setmanes. Després de donar un pas tan difícil per a nosaltres, hem tingut el trist consol de veure com es començava a reconèixer la nostra raó, per part dels professionals que ara el tracten.

A principis de novembre rebem resposta del Síndic de Greuges. Tenim constància que només ha demanat informació a l'equip de l'EAIA i no a cap altre dels professionals que intervenen o han intervingut directament amb el nen: psicòleg, mestres..., i amb això s'ha elaborat la resposta rebuda, on es diu que les visites amb la mare es feien i s'havien de fer pel desig del nen de veure-la, sense entrar a valorar la manca de supervisió d'aquestes visites ni les conseqüències que tenien en l'estabilitat emocional de l'infant.

Consti que en cap cas renunciem a la possibilitat de poder tornar a parlar sobre l'acolliment del nen, sempre i quan hi hagi un canvi total en el plantejament educatiu i d'atenció respecte el cas, i s'asse-

guri per part de l'Administració el compliment de la màxima legal de perseguir en tot moment el benestar del menor.

Esperem que aquest testimoni serveixi per canviar aquest sistema d'acolliments que ignora totalment als acollidors i no els reconeix la importància que el contacte directe i diari amb el menor els dóna, quan haurien de formar part de l'equip que pren les decisions al voltant dels aspectes que influeixen en el desenvolupament d'aquests infants i/o adolescents.

Aprofitem també per donar les gràcies a aquesta Associació, pel gran suport que ens han ofert, incondicionalment, i també per agrair-los la seva tasca. Perquè la majoria de vegades hem trobat en les persones que la dirigeixen, i només en elles, el suport emocional que tant es necessita en aquests casos. Gràcies per escoltar-nos i entendre'ns.

Joan Alsina i M^aÀngels Ruzafa.

LEGISLACIÓ

MODALITATS D'INCRIPCIÓ DEL FILLS AL REGISTRE

En els darrers anys s'han introduït canvis legislatius pel que fa a la inscripció dels fills en el Registre Civil. Aquests són els canvis més significatius a tenir en compte:

Lloc de Naixement:

S'ha fet extensiva a la paternitat adoptiva la norma que ja s'aplicava a la paternitat biològica: un fill es pot inscriure com a nascut al lloc de residència habitual dels pares, tot i havent-hi nascut en realitat a un altre lloc. La conseqüència pràctica immediata: a la partida de naixement i al carnet d'identitat del fill hi figura com a lloc de naixement el lloc on els pares hi són empadronats i no el lloc real. *Des d'ADDIF creiem que el lloc on un ha nascut no hauria de ser mai un fet a amagar i que pels fills adoptius és important, en general, el reconeixement i respecte vers els seu lloc de naixement, el seu país d'origen. S'addueix el fet que aquesta dada pugui ser reveladora de la seva condició de fill adoptiu (el que*

vulnera el dret a la intimitat, segons la Direcció de Registros y Notariado) en uns moments en què el consens sobre la conveniència de no amagar el fet adoptiu, suplantant així prejudicis i complexos, és absolut. Una possibilitat doncs que, a més a més d'amagar la realitat, pot suposar un pas enrera en la normalització social, familiar i individual que ha conquerit la paternitat i filiació adoptives.

Normativa a aplicar:

BOE 5 julio 2004 , núm. 161 , [pág. 24720]; DIRECCIÓN GENERAL REGISTROS Y NOTARIA-DO Instrucción de 1 julio 2004 que modifica la regla primera de la Instrucción de 15-2-1999 (RCL 1999\556), sobre constancia registral de la adopción

Anul·lació de la figura de "pare fictici":

Fins ara, i segons el Reglament del Registre Civil, en els casos de filiacions monoparentals, el pare o la mare del menor havia d'inscriure a aquest nen al Registre aportant un nom fictici (consignant així un altre pare, o mare, falsos). Aquest nom fals apareixia, com a pare, o mare, del menor en els seus documents identificatius: partida de naixement i carnet d'identitat (a efectes d'identificació del fill) Amb els darrers canvis de normativa, ja no és obligatori el consignar un nom fictici com a progenitor i les persones que ho desitgin poden demanar l'anul·lació d'aquest nom fictici que, en el seu dia, van haver de posar obligatòriament. En conseqüència, als documents identificatius del menor només apareixerà, en els casos de famílies monoparentals, un sol nom, el del pare, o el de la mare, segons els casos.

Normativa a aplicar:

Real Decreto 820/2005, de 8 de julio, de modificació del art. 191 del Decreto de 14-11-1958, por el que se aprueba el Reglamento del Registro Civil, que suprime, en los supuestos de inscripción de nacimiento cuando existe una sola filiación, la obligación de la madre o del padre del menor de inventarse un progenitor falso a los solos efectos identificativos. De este modo, se da respuesta a una demanda social que fue recogida en una recomendación del Defensor del Pueblo de enero de 2000.

La redacción actual del art. 191 del Reglamento del Registro Civil es la siguiente:

Art.191

A petición del interesado mayor de edad o de quien

tenga la representación legal del menor, se suprimirán en el registro los nombres de la madre o padre que se hubieran inscrito a los efectos identificadores. Del mismo modo, quien tenga la representación legal del menor de edad podrá decidir en cualquier momento que no lleguen a consignarse tales nombres propios de la madre o padre a los efectos de identificar a la persona

Pel que fa a aquest aspecte de la identificació com a "fill de: pare...mare...", aviat caldrà fer un nou model de DNI on es contempli la filiació com a fill de "pare.... pare...." o "mare... mare...." per a donar cabuda a les famílies homoparentals... O senzillament estalviar aquest aspecte identificatiu com, en el seu moment, es va anul·lar el referent a la professió.

Ordre dels Cognoms:

Els pares poden inscriure els seus fills en el Registre posant com a primer cognom el de la mare o el del pare, de manera indistinta. Tots els fills han d'estar inscrits amb el mateix ordre de cognoms. Els pares poden també canviar l'ordre dels cognoms dels seus fills en aquelles inscripcions fetes abans de que la legislació permetès fer aquesta elecció.

Normativa a aplicar:

Article 109 del Codi Civil, modificat per la Llei 40/1999, de 5 de novembre, que regula els noms i cognoms i el seu ordre (B.O.E. 6 de novembre de 1999).

*Nota: Agraïm l'assessorament i orientacions rebudes per part del nostre soci i amic, l'advocat **Enrique García**, en tots els temes de caire legislatiu. La seva col·laboració ens permet atendre amb qualitat les consultes de les famílies.*

PREMSA

06/10/2005

Barcelona

Les famílies catalanes que adoptin un nen a l'estranger rebran una ajuda de 2.330 euros

La conselleria de Benestar i Família ha anunciat que a partir de l'any que ve es donarà 2.330 euros a les

famílies que adoptin nens a l'estranger per ajudar-los a afrontar les despeses que comporten tots els tràmits necessaris. Aquesta és una de les mesures incloses en la llei de suport a les famílies.

Entre 1.600 i 1.800 famílies catalanes es beneficiaran dels 2.330 euros d'ajut que la Generalitat de Catalunya donarà als que adoptin nens a l'estranger, una mesura que suposarà una inversió de 3,7 milions d'euros anuals i que pretén ajudar els pares a afrontar les despeses ocasionades pels tràmits del procés.

És que, per exemple, en el cas de les adopcions nacionals, els informes que certifiquen que els pares són aptes per adoptar són gratuïts, mentre que en les internacionals s'han de pagar 938 euros als instituts acreditats per la Generalitat. A d'altres comunitats autònomes aquest tràmit és gratuït.

Les famílies podran sol·licitar aquests ajuts a la Generalitat un cop tinguin la sentència de l'adopció i rebran els diners quan ja tinguin el nen al seu càrrec. La intenció de la conselleria és que aquests ajuts siguin pràcticament universals, tot i que s'establirà un límit en funció de la renda familiar, que probablement es fixarà en deu vegades més el salari mínim interprofesional.

Un total de 1.562 nens procedents de l'estranger van ser adoptats el 2004 per famílies catalanes, enfront dels 1.042 de l'any anterior. La xifra s'ha quadruplicat en només cinc anys, ja que el 1999 es van comptabilitzar 376 adopcions. Catalunya és la comunitat on es realitzen més adopcions d'aquest tipus.

El nombre d'adopcions internacionals, però, contrasta amb la de nens catalans adoptats, que l'any passat van ser 130, per sota dels 150 del 1999.

Gairebé la meitat dels 1.562 nens estrangers que l'any passat van trobar família catalana tenien entre 1 i 3 anys, mentre que 584 no arribaven a l'any. Un total de 24 tenien entre 4 i 5 anys, 49 entre 6 i 8, i 6 superaven els 9 anys.

La Xina encapçala el llistat de països que més nens en adopció ofereix a les famílies catalanes, amb un total de 688, seguit de Rússia, amb 506; Etiòpia, amb 87; Ucraïna, amb 55; el Nepal, amb 53, i Colòmbia, amb 38. En els últims llocs del rànquing se situen països com la República Dominicana, amb només dues adopcions.

Llei de Suport a les Famílies

La nova mesura pel 2006, que dona resposta a les

reivindicacions de pares i mares que opten per l'adopció internacional, forma part de les polítiques del Govern de suport a la diversitat de models de famílies a Catalunya

La mesura s'adopta en desenvolupament de l'article 12 de la Llei 18/2003, de 4 de juliol, de suport a les famílies i vol donar resposta a les reivindicacions de les associacions de pares i mares adoptants, que sovint han expressat la seva inquietud pel cost que representa per l'economia familiar haver d'assumir bona part de les despeses que genera tot el procés d'adoptar un infant a un altre país i el greuge comparatiu envers altres pares i mares de la resta de l'Estat.

El nou ajut, que entrarà en vigor el 2006 tal com es va comprometre la consellera a principis de mandat, forma part de les noves polítiques que impulsa el Departament de Benestar i Família en el reconeixement i suport a la diversitat de models de famílies existents a Catalunya. Aquest nou ajut tindrà un límit de renda en les rendes altes. Per a les famílies beneficiàries, l'ajut serà de 2.330 euros.

Així mateix, la Secretaria de Famílies i Infància té a punt la redacció de proposta de Decret que ha de desenvolupar la Llei de suport a les Famílies, que té per objecte la regulació del marc de prestacions econòmiques i ajuts que el Govern de la Generalitat atorga a les famílies. Aquestes prestacions tenen la finalitat de proporcionar suport econòmic i contribuir a les dificultats extraordinàries que apareixen amb l'arribada de fills i filles i per tal de facilitar que les famílies tinguin els fills i filles que lliurement escullin i contribuir a la conciliació de la vida familiar i laboral.

La Llei 18/2003, de 4 de juliol, de suport a les famílies, va entrar en vigor el 16 de gener de 2004. Malgrat les limitacions pressupostàries, el Departament de Benestar i Família –des de l'any 2004– ha ampliat el ventall de famílies beneficiàries d'algunes de les previsions legislatives :

a) A l'empara de l'apartat 5 de l'article 10 de la Llei 18/2003, de 4 de juliol, de suport a les famílies, l'any 2004, la prestació econòmica per infant a càrrec es va atorgar fins als sis anys d'edat en els casos no solament de famílies nombroses sinó també de famílies monoparentals sense límit d'ingressos. D'aquesta manera, aquesta classe de famílies s'equiparen a les nombroses tant pel que fa a l'edat dels infants beneficiaris com a l'import de la prestació que reben (supe-

rior en ambdós casos respecte a les famílies que no es qualifiquen ni de monoparentals ni de nombroses).

b) Es va crear (aquest mateix any 2004) un ajut a famílies en situació d'especial vulnerabilitat amb part o adopció múltiple de tres o més infants, a l'empara de la disposició addicional 5a de la Llei. En la convocatòria de l'any 2004 el Departament va rebre 221 sol·licituds.

c) L'any 2005, i de conformitat amb l'article 11 de la Llei, es regula una prestació no sotmesa als ingressos de la famílies per a aquelles en què s'hagi produït un part, adopció o acolliment múltiple de dos o més infants durant l'any 2005. La quantia que reben les famílies varia segons el nombre de fills o filles nascuts, adoptats o acollits i el pagament és únic per a cada família.

A més, cal esmentar que en l'atorgament d'aquestes prestacions sempre han tingut la mateixa consideració que els pares/mares aquella persona o persones que tenen a càrrec seu els infants, sempre que hi conviuen i en depenguin econòmicament. Així mateix, els supòsits d'acolliment s'han assimilat, a l'empara de l'article 3 de la Llei, als casos d'adopció i naixement.

Si necessiteu ampliar la informació o voleu declaracions us podeu adreçar a l'Oficina de Premsa de Benestar i Família, tel.: 93 483 11 24.

NOTÍCIES

A PROPÓSITO DEL DÉFICIT DE ATENCIÓN

El Periódico de la Adopción
Noviembre, 2005

Recogemos de un periódico de Argentina, un artículo en el que más de 150 expertos (psicólogos, psiquiatras, neurólogos, médicos, psicopedagogos y psicomotricistas), así como decanos de la Facultad de Psicología, profesores de la Facultad de Medicina, políticos vinculados a la gestión en salud mental y presidentes de asociaciones profesionales, acompaña-

do de una bibliografía de 96 títulos, se expresan críticamente en torno al uso extendido del diagnóstico de síndrome de déficit de atención con y sin hiperactividad (ADD/ADHD) y nos previenen sobre el uso de medicación en edades tempranas y sobre la falta de información específica sobre dicha medicación que no cura y de efectos secundarios importantes.

El texto advierte sobre la abundancia en la actualidad de diagnósticos psicopatológicos y terapéuticos que simplifican las determinaciones de los trastornos infantiles y regresan a una concepción reduccionista de las problemáticas psicopatológicas y de su tratamiento. Esta concepción utiliza de modo singularmente inadecuado los notables avances en el terreno de las neurociencias para derivar de allí, ilegítimamente, un biologismo extremo que no da valor alguno a la complejidad de los procesos subjetivos del ser humano. Procediendo de manera sumaria, esquemática y carente de verdadero rigor científico se hacen diagnósticos y hasta se postulan nuevos cuadros a partir de observaciones y de agrupaciones arbitrarias de rasgos, a menudo basadas en nociones antiguas y confusas.

Alarman a su vez sobre los modos en los que se llegan a realizar dichos diagnósticos (muchas veces a través de cuestionarios) y de los que suele desprenderse la necesidad de medicación y modificación conductual con el agravamiento de que dicha medicación no cura, como decíamos al comienzo y que en muchos casos enmascara sintomatología grave, dificultando su diagnóstico, con el consiguiente deterioro de dichos cuadros que hacen eclosión más tarde con aún más deterioro.

En otros casos se intenta regular la conducta dejando a su vez librado al niño a posteriores impulsiones en la adolescencia en razón de que tienden a hacer acallar los síntomas sin preguntarse qué es lo que los determina ni en qué contexto se dan.

Se rotula así, propone el texto, a muchos niños de un modo invalidante reduciendo la complejidad de la vida psíquica infantil a un paradigma simplificador. En lugar de un psiquismo en estructuración, en crecimiento continuo, en el que el conflicto es fundante y en el que todo efecto es complejo, se supone, exclusivamente, un déficit neurológico.

Advierten de que mirados de cerca estos diagnósticos se realizan sobre niños que en realidad su conducta es sintomática en relación a cuadros psicóticos, procesos de duelo, procesos migratorios, de adopción o incluso en niños que han sido víctimas de violencia y abuso

sexual, aunque la extensión haga suponer una epidemia del cuadro sin más, banalizando el modo de diagnosticar, como su recurso a la medicación. En el límite, cualquier niño, por el mero hecho de ser niño y por tanto inquieto, explorador y movedido, se vuelve sospechoso de padecer un déficit de atención, aun cuando muchísimos de esos niños exhiben una perfecta capacidad de concentración cuando se trata de algo que les interesa poderosamente. Sabemos que los problemas de aprendizaje suelen ser motivos de consulta muy frecuentes y que complican la vida del niño en tanto lo muestran como fracasado allí donde se expone a la mirada social. El “no atiende en clase” aparece como una queja reiterada de los adultos, que engloban con esa frase gran parte de las dificultades escolares. (...) Pensamos que los niños que no pueden sostener la atención en relación a los contenidos escolares, que no permanecen sentados en clase o que están abstraídos, como en otro planeta, expresan a través de estas conductas diferentes conflictivas. En tanto el ser humano es efecto de una historia y un entorno, imposible de ser pensado en forma aislada, tenemos que pensar también en qué situaciones, en qué momento y con quiénes se da este funcionamiento. La familia, fundamentalmente, pero también la escuela, son instituciones que inciden en esa constitución, y están marcadas a su vez por la sociedad a la que pertenecen. ¿Los niños desatentos e hiperactivos dan cuenta de algo de lo que ocurre en nuestros días? Padres desbordados, padres deprimidos, docentes que quedan superados por las exigencias, un medio en el que la palabra ha ido perdiendo valor y normas que suelen ser confusas, ¿incidirán en la dificultad para atender en clase? Tampoco se ha tomado en cuenta la gran contradicción que se genera entre los estímulos de tiempos breves y rápidos a los que los niños se van habituando desde temprano con la televisión y la computadora, donde los mensajes suelen durar unos pocos segundos, con predominio de lo visual, y los tiempos más largos de la enseñanza escolar centrada en la lectura y la escritura a los que el niño no está para nada habituado.

El texto incluye la propuesta de que la evaluación de un niño sea hecha por profesionales expertos, que la medicación sea el recurso último y no el primero, esté consensuada por distintos profesionales y tomando el contexto del niño en la evaluación, y que se acote en los medios la difusión masiva del trastorno por déficit de atención sobre el que no hay acuerdo entre profesionales y sobre todo la difusión de la medicación

como recurso y solución mágica a las dificultades escolares.

Sabemos que dicho diagnóstico goza aquí de la misma extensión y difusión y si bien muchos padres y niños pueden sentir que se han beneficiado de tratamientos de la índole de los mencionados, invitamos con estas transcripciones a darle una vuelta de reflexión a esta actualidad que nos demanda a todos suma atención, nos impone gran presión y de la que tal vez podamos distraernos un momento para echarle alguna pregunta.

Argentina 2005

RECOMANEM

Holy Lola

La última pel·lícula de Bertrand Tavernier s'endinsa en el món de les adopcions internacionals, i ho fa amb la simplicitat i alhora la profunditat emocional que acostuma a caracteritzar el treball del reputat director francès. *Holy Lola*, titulada *La pequeña Lola a casa nostra*, és la història del viatge d'una parella a Cambodja (un indret on “la gent sempre somriu tot i tenir el cor esverlat”, diu la dona) a la recerca d'un fill adoptiu. El film podria semblar un documental que il·lustra les dures vicissituds d'un procés d'adopció internacional, on tots els que hem passat per aquesta experiència podem trobar-hi, en major o menor grau, elements d'identificació: els entrebancs burocràtics, les petites però constants corrupcions de funcionaris anònims, la pobresa del tercer món, el desempar de la infància abandonada en orfenats, etcètera. Tanmateix, la grandesa de la pel·lícula rau en el viatge interior d'una

parella a la recerca d'un desig, el desig de ser pares; un desig tan potent que traspassa fronteres i perills, pors i angoixes, fins i tot –Tavernier ho apunta sàviament en algunes escenes- podria traspassar els límits morals de la bona consciència de qui viu en una societat occidental privilegiada. Aquesta dialèctica entre la potència del desig com a finalitat a aconseguir i els mitjans per a assolir-lo és la qüestió que, en sortir del cinema, l'espectador s'endú com a fil per a reflexionar; tot i, tal vegada, saber que justament tota conclusió inamovible està prohibida. A la pel·lícula, aquesta qüestió és plantejada cruament per un metge cambodjà, que ajuda gratuïtament la gent necessitada, i que li etziba, davant de la parella francesa, a una dona amb la que es topa pel carrer que doni el seu fill en adopció ja que no podrà alimentar-lo. La dona protagonista, frapada i perplexa, intenta esbrinar què en pensa el seu marit, però el marit se li avança, tot demanant-li que s'estigui de preguntar-li res al respecte perquè no té resposta.

Sense resposta ens quedem també els espectadors. Seria difícil, després d'haver entrevist el desastre d'un país ensorrat, amb una història recent tan devastadora com la de la Cambodja comunista del Khmers rojos, on és impossible que els nens no aprenguin a somriure alhora que se'ls trenca el cor..., seria difícil, doncs, de prendre partit en l'enfrontament de la parella, enfrontament que provoca una greu discussió on quasi arriben a la violència física, a propòsit d'una nena que podrien adoptar sense saber-ne res, que els ve, a través d'un desconegut, com caiguda del cel, després d'haver sofert uns quants fracassos. Pagar per ella és entrar en l'horrible món de la compra-venda de nens, potser robats. La desesperació de la mare, qui ha sostingut en els seus braços per primera vegada el seu desig, per fi tangible després de ser obsessivament acarolat en el món dels somnis i de la fantasia, es dirigeix, amb ràbia i des de les entranyes, contra la negativa del marit, contra els principis morals i, per tant, racionals, del marit.

Finalment, la perseverança de la parella es veu recompensada en poder adoptar amb garanties a la petita Lola. La paperassa burocràtica que els espera i que, a vegades, sembla insalvable (arran de la pel·lícula el govern francès ha disposat que hi hagi un funcionari a totes les ambaixades dels països on es pot adoptar dedicat a atendre i facilitar la tasca als seus compatriotes), els nervis, les grandeses i les misèries de la con-

vivència a l'hotel amb altres famílies franceses que estan en el mateix procés, tot plegat no és res, pura superfície en sotrac continu, sota la qual regna la calma interior, la felicitat d'abraçar la petita Lola.

Dolors Cruells

BENVINGUTS

Miquel, Cherepovet (Rusia) , 3 años

TALLERS PER A FAMÍLIES ADOPTIVES MONOPARENTALS

*Un espai de trobada, intercanvi i
reflexió per acompanyar
el creixement dels nostres fills
adoptius*

**OBERTA LA PREINSCRIPCIÓ: Les
persones interessades us podeu pre-
inscriure per tal de fer reserva de
plaça**

Dinàmica de les sessions i calendari:

**Dues sessions de dues hores de
duració cada una.**

**Per a més informació:
93 313 49 59**

ASSOCIACIÓ EN DEFENSA DEL DRET DE LA INFANCIA A LA FAMILIA (ADDIF)

Proposta de nou/s soci/s

Dades de la/les persona/es que sol·licitan l'ingrés:

- Na _____ - En _____

- DNI _____ -DNI _____

- Professió _____ - Professió _____

- Data naixement _____ - Data naixement _____

- Domicili _____

- Codi Postal _____ - Població _____

- Telèfon _____ - Mòbil _____ - E-mail _____

- Tenen nens adoptats de _____ - En tràmit d'adopció d'un nen de _____

Dades Bancaries:

- Entitat _____

- N. de compte _____

Signatura:

Signatura:

Mensualitats 5 €

L'Associació no es responsabilitza de les opinions dels col·laboradors del Butlletí. Per altra banda, us recordem que esperem totes les vostres aportacions i que podem publicar els vostres articles amb caràcter anònim si ho voleu, però és necessari que el Butlletí conegui les dades de la persona que ho envia.

Equip del Butlletí

Direcció : Eduard Domènech

Redacció: Puri Biniés

Col·laboracions: Teresina Fons

Maquetació i correcció : Anna M. Navalón

adopció i acollim

bon any 2006

per a tothom!!!!